

บทที่ 6

ศาสนายิวและสังคมนิว(1)

กำเนิดศาสนา

1. กำเนิดและความเป็นมาของศาสนายิว

ศาสนายิว (YEW) หรือ ศาสนายูดาห์ (JUDAH) หรือ ศาสนายิบรู (HEBREW) เป็นศาสนาของชนชาวยิว หรือ พวกเชื้อสายยิบรู ซึ่งปัจจุบันได้ตั้งเป็นประเทศอิสราเอล ซึ่งดินแดนนี้ก่อนเกิดประเทศอิสราเอลนั้น อยู่ในความครอบครองของชาวอาหรับเรียกว่า ปาเลสไตน์

ศาสนายิว เป็นศาสนาเก่าแก่ (อายุใกล้เคียงกับศาสนาพราหมณ์-ฮินดู) มีอายุยาวนานมากกว่า 4,000 ปี และเป็นรากฐานของศาสนาคริสต์ และ อิสลาม ชนชาวยิวหรือยิบรู ในสมัยโบราณมิได้นับถือศาสนายิว แต่นับถือเทพเจ้าต่าง ๆ วิทยุญาณต้นไม้ ลัทธิ ตามแบบศาสนาพหุเทวนิยม และผสมกับ ผีสางเทวดา (Amimism) ชาวยิบรูเป็นชนเผ่าที่อพยพเร่ร่อนเดินทางไปเรื่อย ๆ เช่นเดียวกับชนเผ่าอาหรับสมัยก่อนบรรพบุรุษของชาวยิบรู เป็นชาวเผ่าเซมิติก (Semitic) และมีผู้นำชื่อ "อับราฮัม" (Abraham) เป็นหัวหน้าเผ่า อับราฮัมได้พาชนชาวยิบรูอพยพออกจากแคว้นคาลเดีย (Chaldea) เพื่อแสวงหาที่ทำมาหากิน ตั้งรกรากที่เหมาะสมและอุดมสมบูรณ์กว่า ชาวยิบรูได้อพยพรอนแรมไปในดินแดนต่าง ๆ จนเรื่อยเข้ามาในดินแดนซึ่งเป็นที่อยู่ของพวกชาวคานาน (Canaan) จึงถูกชาวคานานเรียกว่า "ยิบรู" ซึ่งเป็นภาษาคานาน แปลว่า คนต่างถิ่น⁽¹⁾ หรือคนพากข้างโน้น

1. หลวงวิจิตรวาทการ ศาสนาสาทุก สำนักพิมพ์ ส.ธรรมมัทที พระนคร . 2498, หน้า 136-141.

ความเป็นอยู่และสังคมของชาวฮิบรูโบราณ มีการปกครองและอยู่ร่วมกันแบบพี่น้อง การปกครองเป็นลักษณะพ่อปกครองลูก มีพ่อหุ้มเป็นหัวหน้าดูแลและเป็นผู้นำในการตัดสินใจเรื่องสำคัญ ๆ เช่น การจะอพยพเดินทางไปที่ใด จะเดินทางไปที่ไหน เพราะเป็นชนเผ่าที่อพยพอยู่เสมอ ไม่มีดินแดนเป็นของตัวเอง เป็นหลักเป็นแหล่งเมื่ออยู่ที่ใดนาน ๆ เพราะเห็นว่าอุดมสมบูรณ์พออยู่ได้ ก็มักจะถูกเจ้าของดินเดิมขับไล่ครั้งแล้วครั้งเล่า เนื่องจากชาวฮิบรูหรือฮีบรูนั้นเป็นชนเผ่าที่ฉลาด มีสติปัญญาความสามารถสูง มีความอดทนมานะบากบั่น ในที่สุดก็มีความเป็นอยู่ที่เจริญและดีกว่าเจ้าของดินเดิม อีกทั้งชาวฮิบรูมีลูกมาก ขยายประชากรรวดเร็ว จึงเป็นที่ไม่พอใจรังเกียจแก่เจ้าของดิน

ชาวฮิบรูให้ความเคารพหัวหน้ามาก ถือเป็นผู้นำ เป็นพ่อหุ้ม แม้นตายไ้ก็นับถือบูชา จึงเกิดการเคารพบูชา บรรพบุรุษ โดยเฉพาะผู้นำที่ดี พ่อหุ้มที่ดี จนวิวัฒนาการกลายเป็นว่า พระเจ้าเป็นบิดาของมนุษยชาติ เกิดเป็นลัทธิศาสนาของชาวฮิบรูขึ้น เป็นลักษณะเฉพาะไม่เหมือนลัทธิศาสนาอื่น ๆ ในสมัยนั้น ลัทธิศาสนาฮิบรู เริ่มจากการนับถือและเชื่อว่า พระเจ้าเป็นบิดาของมนุษย์ และคอยช่วยเหลือปกป้องมนุษย์ โดยเฉพาะชนชาวฮิบรู เน้นความสามัคคี ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และเชื่อมั่นว่าพระเจ้าจะปกป้อง และนำทางชาวฮิบรู ไปสู่ดินแดนอันสุขสมบูรณ์ที่จะเป็นของชาวฮิบรูอย่างถูกต้องเพื่อตั้งรกรากถิ่นฐานที่แน่นอน เป็นชาติเป็นประเทศของตนจริง ๆ อันเป็นความฝัน ความหวังที่รอคอยให้เป็นจริงมาหลายชั่วคน ผั่งใจสู่ลูกหลาน

ต่อมาชาวฮิบรู ได้อพยพเข้าสู่ดินแดนของประเทศอียิปต์ ผู้ปกครองอียิปต์ในสมัยโบราณ กดชาวฮิบรูลงเป็นประชาชนชั้นต่ำกว่าชาวอียิปต์ ต้องทำงานหนักให้เยี่ยงทาส ชาวฮิบรูได้รับความกดขี่ลำบากแค้นมาหลายร้อยปี ในดินแดนอียิปต์ และได้สร้างผลงานอันยิ่งใหญ่ ใ้เวลานเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกในปัจจุบัน คือ พีรามิด

(PIRAMID) ซึ่งนักโบราณคดี และนักประวัติศาสตร์เชื่อกันว่า เป็นผลงานจาก สติปัญญา และน้ำพักน้ำแรง หยาดเหงื่อและชีวิตของชาวยิว หรือฮีบรู นับหมื่นนับแสนคน

อับราฮัม เป็นบุคคลที่ชาวฮีบรูยกย่องนับถือ ว่าเป็น "บิดาแห่งศรัทธา" เพราะเป็นผู้เชื่อฟัง และศรัทธาต่อพระเจ้ามากที่สุด *

ครั้งสุดท้ายก่อนสิ้นชีวิต อับราฮัมนำชาวฮีบรูอพยพเข้าสู่ดินแดนที่เรียกว่า "ปาเลสไตน์" (Palestine) คือบริเวณตอนเหนือของประเทศอิสราเอลในปัจจุบัน

เมื่ออับราฮัมสิ้นชีวิตลง บุตรของเขาคือ อิซัค คือ ไอแซค (Isac)ปกครอง ต่อมาแทนบิดา อิซัคมีบุตร 2 คน ชื่อ เอเซา (Esau) และยาโคบ (Jacob) เกิดจากคนละแม่ เมื่ออิซัคใกล้จะตาย แม่ของยาโคบขอให้อิซัคแต่งตั้งให้ยาโคบ ซึ่งมีความเฉลียวฉลาด และเป็นที่ยรักของบิดามารดาเป็นหัวหน้าต่อจากบิดา แต่เอเซาทราบ เรื่องก่อน จึงคิดทำร้ายยาโคบ ยาโคบหลบหนีไปจากปาเลสไตน์ ไปอยู่ที่คาลเดีย และมีครอบครัวที่นั่น จนมีลูกได้ 12 คน ต่อมายาโคบอพยพครอบครัวกลับคืนสู่ปาเลสไตน์ ยาโคบกลับมามีลูกเกิดครั้งนี้ เขาได้ประกาศตัวเป็นผู้เคารพนับถือพระเจ้าเพียงองค์เดียว และจะศรัทธามั่นคงต่อพระเจ้าอย่างยิ่ง และทำพิธีเรียกชื่อตนเองใหม่ว่า "อิสราเอล"

* ตามตำนานในคัมภีร์ไบเบิล กล่าวว่า อับราฮัม มีลูกเมื่ออายุ 75 ปีได้ เพราะพระเจ้าทรงประทานให้ และเมื่อพระเจ้าทดสอบความเชื่อฟังและศรัทธาของเขาโดยสั่งให้เขาส่าลูกของตนเอง เขาก็จะกระทำ ตาม พระเจ้าพอพระทัยมาก จึงไม่ให้เขาส่าลูก และยังประทานพรให้ลูกหลานของอับราฮัมต่อไป จะเป็นชนชาติใหญ่ และเจริญในโลก ซึ่งก็เป็นจริง ในปัจจุบันชาวยิวต่อสูจนสามารถก่อตั้งประเทศอิสราเอลได้ สำเร็จ และเป็นประเทศที่มีความเจริญทางเทคโนโลยี และการเกษตรสูงมากและชนชาวยิวก็ยังมีกระจาย อยู่ทั่วไปในโลก และเป็นที่ยอมรับว่าเป็นชนชาติที่ฉลาดมาก

แปลว่า ผู้มั่นคงต่อพระเจ้า⁽¹⁾ ผู้เคร่งครัดต่อพระเจ้า⁽²⁾

ต่อมายาโคบได้เป็นผู้นำชาวฮีบรู และแบ่งการปกครองออกเป็น 12 กลุ่มตั้งบุตรทั้ง 12 คน ของเขาปกครองเป็นหัวหน้ากลุ่มละคน จากเหตุนี้พวกฮีบรูจึงมีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "อิสราเอลิก" แปลว่า ลูกของอิสราเอล

ในบรรดาลูก 12 คนของยาโคบ มีอยู่คนหนึ่งชื่อ โจเซฟ เป็นหัวหน้าฮีบรูกลุ่มหนึ่ง เขาเป็นคนที่บิดามารดา รักมาก จึงถูกริชยาจากพี่น้องคนอื่นและคบคิดกันจับเขาขายเป็นทาสแก่ชาวอียิปต์* แต่ด้วยพรสวรรค์พิเศษในการทำนายพยากรณ์แม่นยำของโจเซฟ ในที่สุดเขาก็ได้รับราชการในราชสำนักแห่งอียิปต์ จนเป็นใหญ่ถึงตำแหน่งปุโรหิตอาจารย์ และ อัครมหาเสนาบดีแห่งอาณาจักรอียิปต์ โจเซฟ จึงให้ชาวฮีบรูในอาณัติของตนอพยพมาอยู่ในอียิปต์เป็นจำนวนมาก ตั้งแต่นั้นมา ชาวฮีบรูก็แพร่ขยายจำนวนในอียิปต์อย่างรวดเร็ว**

จำนวนประชากรของชาวฮีบรูเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว ขณะเดียวกันก็สร้างความไม่พอใจแก่ชาวอียิปต์มากขึ้นเป็นเงาตามตัว ในที่สุดขุนนางชาวอียิปต์ก็ยุยงให้

1 หลวงวิจิตรวาทการ. ศาสนาสากล LOC. CIT.

2 เสฐียร พันธงชัย. ศาสนาเปรียบเทียบ LOC. CIT.

* บางตำราก็กล่าวว่า บิดามารดาเกรงจะมีภัยแก่โจเซฟ จึงให้หนีไปอยู่ในอียิปต์

** ชาวฮีบรู ได้ชื่อว่า เป็นชนเผ่าที่มีลูกหลานมาก เป็นชนชาติหนึ่งที่มีลูกดก

ฟาโรห์ กษัตริย์อียิปต์สั่งประหารเด็กฮีบรูทุกคนที่เกิดใหม่ เพื่อเป็นการลดการเจริญพันธุ์ช่วงระยะหนึ่ง*

1.1 โมเสส (MOSES) ผู้ก่อกำเนิดศาสนาฮีบรู

ชาวยิวมีความเชื่อว่า สักวันหนึ่งพระเจ้าจะส่งผู้มิชุน ซึ่งเป็นตัวแทนของพระองค์มาช่วยให้ชาวยิวทั้งปวงหลุดพ้นจากการเป็นทาส ของพวกอียิปต์ ชาวยิวเรียกผู้ที่เขารอคอยนี้ว่า **ผู้ปลดปล่อย** และต่อมาชาวยิวก็เชื่อว่า โมเสสคือผู้ปลดปล่อยที่พวกเขาเฝ้ารอคอย

โมเสส เกิดเป็นบุตรของชาวฮีบรูผู้อาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ในช่วงเวลาที่ฟาโรห์สั่งฆ่าเด็กใหม่ทุกคน มารดาของโมเสสต้องการให้บุตรชายมีชีวิตรอด จึงเอาทารกใส่กระเจาดลอยไปตามแม่น้ำ ไนล์ (Nile) และในขณะนั้นเจ้าหญิงอียิปต์พระชนิษฐาของฟาโรห์ กำลังอาบน้ำอยู่กับนางกำนัล เมื่อเห็นทารกแรกเกิดลอยน้ำมาในตะกร้า ก็เกิดความสงสารเอ็นดูจึงสั่งให้นางกำนัลคนสนิทพาไปเลี้ยงไว้ และเนื่องจากลอยมาในกระเจาดเจ้าหญิงอียิปต์จึงตั้งชื่อให้ทารกน้อยว่า **โมเสส** ซึ่งแปลว่า รอดตายจากน้ำ

เมื่อโมเสสเติบโตขึ้น เจ้าหญิงอียิปต์องค์นั้นก็นำโมเสสมาเลี้ยงในฐานะบุตรบุญธรรม ในวังของพระองค์ โมเสสได้รับราชการในราชสำนักของฟาโรห์ มีตำแหน่งหน้าที่และฐานะใหญ่โต และมีความสามารถเป็นที่ประจักษ์แก่ชาวอียิปต์ เมื่อโตเป็นหนุ่มโมเสสก็มีโอกาสได้รู้ความจริงว่าตนเองมิใช่ชาวอียิปต์ แต่เป็นชาวฮีบรู

* ในบางคัมภีร์เก่าและบางตำรากล่าวว่า ฟาโรห์ผ่นและมีผู้ทำนายว่า จะมีคนที่มีบุญมาเกิด เป็นลูกชาวฮีบรู และช่วยชาวฮีบรูให้มีประเทศ พ้นจากความเป็นทาส ทำให้ฟาโรห์ กษัตริย์ของอียิปต์เกรงว่าชาวฮีบรูจะลุกฮือขึ้นก่อการกบฏ จึงสั่งฆ่าเด็กที่เกิดใหม่ในช่วงเวลานั้นทุกคน

ประเทศอียิปต์ มีความเป็นอยู่คดอยาก ยากแค้น แอ้อแอ้คเยียด ขณะทำงานหนักก็ถูก
ทารุณสารพัด เป็นเวลานานร้อยปี เมื่อความจริงปรากฏว่าโมเสสเป็นชาวฮีบรู เขาจึง
ให้ฟาโรห์ถอดยศตำแหน่งลงเป็นทาส ทำงานหนักเช่นเดียวกับชาวฮีบรูทั่วไป ต่อมาวัน
หนึ่ง โมเสสทนเห็นทาสอียิปต์ทำทารุณต่อทาสชาวฮีบรูถึงตายขณะทำงานหนัก ขนหิน
ก้อนใหญ่ สร้างปิรามิดไม่ไหว โมเสสระงับอารมณ์ไม่อยู่ ได้ฆ่าทาสผู้นั้นตาย ซึ่งถือ
เป็นโทษหนักถึงประหาร* โมเสสจึงหนีออกจากประเทศอียิปต์

หลังจากหนีออกจากดินแดนอียิปต์ โมเสสได้เร่ร่อนเข้าไป
อาศัยอยู่ในเมืองมิเดียน ในดินแดนอาหรับ และมีครอบครัว ใช้ชีวิตอย่างสงบเป็นคน
เลี้ยงแกะ เปลี่ยนชื่อเสียง เริ่มต้นชีวิตใหม่

คัมภีร์ทางศาสนากล่าวว่า โมเสสได้รับแรงคลใจ หรือ
ได้รับบัญชาจากพระเจ้า ให้เขาไปช่วยชาวฮีบรูที่อียิปต์ ให้เป็นอิสระพ้นทุกข์ทรมาน ซึ่ง
ขณะนั้นเขาอายุมากแล้วถึง 80 ปี

โมเสสตัดสินใจเดินทางกลับไปอียิปต์ ซึ่งขณะนั้นฟาโรห์
องค์เก่าสิ้นพระชนม์ไปนานแล้ว และฟาโรห์องค์ใหม่ก็มีเมตตาต่อโมเสส และรู้ความ
เป็นมาของโมเสสดี อีกทั้งโทษเก่าที่ทำผิดไว้นั้น ก็เป็นอันยกเลิกตามกฎหมายของ
อียิปต์ที่ว่า หากใครกระทำความผิดไว้เมื่อยังจับตัวไม่ได้ หรือได้รับโทษยังไม่หมด ก็ให้พ้น
โทษได้ เมื่อฟาโรห์สิ้นพระชนม์ และฟาโรห์องค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ ก็จะพระราชทาน
อภัยโทษให้ทั่วประเทศ โมเสสทำงานรับใช้ฟาโรห์ด้วยสติปัญญาอันฉลาดจนฟาโรห์พอใจ
โมเสสจึงขอลงขอให้ฟาโรห์ปลดปล่อยชาวฮีบรูจากการเป็นทาส และอนุญาตให้ออกจาก
ประเทศอียิปต์ได้ ฝ่ายขุนนางทั้งหลายไม่พอใจ เพราะอียิปต์จะขาดแรงงานไปเป็น

* ในสมัยนั้น หากทาสชาวฮีบรูผู้ใดทำร้ายทาสชาวอียิปต์ จะต้องมีโทษถึงตาย

จำนวนมาก ฟาโรห์จึงไม่ทรงอนุญาต ต่อมาก็เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้น คือ มีโรคร้ายกาฬโรครระบาด คนตายทั่วเมืองและการระบาดนี้เชื่อกันว่ามาจากแหล่งที่อยู่ของชาวฮีบรู ซึ่งอยู่กันอย่างแออัด สกปรก โมเสสทูลขอให้ปล่อยชาวฮีบรูอีก ในที่สุดฟาโรห์ทรงยอมอนุญาต * ตามที่โมเสสขอ

โมเสสพาชาวฮีบรูอพยพออกจากอียิปต์อย่างเร่งรีบ เพราะกลัวจะถูกไล่ฆ่าภายหลัง ซึ่งก็เป็นจริง ฟาโรห์ถูกขุนนางยุยงให้สั่งฆ่าชาวฮีบรู เพราะเกรงว่าชาวฮีบรูจะรวมตัวกันเข้มแข็งขึ้น ก็จะกลับมาทำร้ายอียิปต์เป็นแน่ จึงจัดกองทัพตามไล่ฆ่าชาวฮีบรูตามกันมาทันตรงริมฝั่งทะเลแดง โมเสสก็วิงวอนขอให้พระเจ้าช่วยยี่หระรอด พระเจ้าก็บันดาลให้น้ำทะเลแยกออก ชาวฮีบรูก็เดินทางผ่านไปไคฟั่น แต่พอกองทัพอียิปต์ตามมาทัน ทหารหนีไม่ทันเลยพากันจมน้ำตายทั้งกองทัพ ** โมเสสจึงพาพวกชาวฮีบรูรอดพ้น

* ตามตำนานเล่าสืบต่อกันว่าพระเจ้าบันดาลให้เกิดกาฬโรค คนชาวอียิปต์ล้มตายเป็นจำนวนมาก และโดยเฉพาะครอบครัวของชาวอียิปต์ ลูกคนแรกที่เป็นชายจะตายในทุกคืน แต่ชาวฮีบรูไม่ตายเพราะพระเจ้ามาบอกโมเสสให้สั่งให้ชาวฮีบรูเอาเลือดแพะ แกะ มาทาไว้ที่ประตูหน้าบ้านทุกครอบครัว เมื่อมีการตายมากขึ้น ฟาโรห์จึงยอมจำนน ต้องเชื่อว่ามือนำมาวางอย่างกระทำแก่ชาวอียิปต์เพราะพระองค์ไม่อนุญาตให้ชาวฮีบรูพ้นจากการเป็นทาส

ซึ่งมองในแง่กฎแห่งกรรมก็จะเห็นว่ากรรมตามสนอง เพราะในยุคฟาโรห์องค์ก่อนได้สั่งให้สังหารทารกแรกเกิดชาวฮีบรูทุกคน

** เหตุการณ์ตอนนี้ท่านผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหลาย(รวมทั้งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว)มีความเห็นว่าโมเสสวางแผนการล่วงหน้าไว้แล้วว่าเมื่อใดที่ฟาโรห์ยอมให้ปล่อยชาวฮีบรู ก็จะพาหนีมาทางทะเลแดง เพราะได้เตรียมศึกษาเส้นทางไว้แล้วว่าทะเลแดงช่วงนั้นเป็นช่วงที่ตื้นเขินที่สุด และเมื่อถึงเวลาน้ำก็จะลดลงอย่างรวดเร็วและลึกพาก็จะขึ้นสัน มีคลื่นลมแรงท่วมทันอย่างรวดเร็วจนทัน โมเสสคงกะเวลาไว้แน่นอนแล้ว จึงพยายามเร่งรีบพาชาวฮีบรูเดินทางมาให้ทันเวลาที่น้ำในทะเลแดงจะลดลงจนพอเดินทางข้ามไปได้ และรู้ว่าหากกองทัพอียิปต์ตามมาทันข้ามทะเลก็จะผลิผลามพากันลงทะเลที่น้ำล้นตามมาจนหมด และจะพอดีเวลาเมื่อน้ำขึ้นมาท่วมทัน กองทัพอียิปต์ซึ่งกำลังอยู่กลางทะเลก็จะหนีตอยหลังกลับไม่ทันและจะจมน้ำตายกันหมด

จากเงื้อมมือของอียิปต์มาได้อย่างปลอดภัย และเชื่อว่าเป็นความช่วยเหลือของพระเจ้า และพระองค์จะพาพวกเขาไปในดินแดนที่พระเจ้าทรงประทานให้ เรียกว่า **แผ่นดินแห่งสัญญา** และนั่นเองเป็นเหตุการณ์สำคัญของชาวฮีบรูที่ถูกจดจำสั่งสอนให้เชื่อเช่นนั้นมาตลอด ผังในจิตใต้สำนึกทุกคนจนชั่วลูกชั่วหลาน

1.2 กำเนิดศาสนายิว

บัญญัติ 10 ประการ โองการแห่งพระเจ้า

ด้วยคำมั่นสัญญาว่า โมเสสจะพาชาวฮีบรูไปยังดินแดนแห่งสัญญาที่พระเจ้าประทานให้ โดยโมเสสเป็นผู้นำทางไปในระยะแรก ๆ ชาวฮีบรู ก็เชื่อเลื่อมใสศรัทธาเพราะยังจำได้ถึงเหตุการณ์มหัศจรรย์ที่ช่วยให้หนีรอดพ้นจากกองทัพอียิปต์อย่างหวุดหวิด จึงจำทนยอมลำบาก รอนแรม เดินทางไป อาหารการกินที่อยู่หลับนอน ทุรกันดารแร้นแค้นยิ่งเสียดายว่าอาศัยอยู่ในอียิปต์ (แต่ไม่ได้ถูกกดขี่ทารุณ) ทำให้หลาย ๆ คนคิดจะกลับไปเป็นทาสอย่างเดิม ครั้นเดินทางมาใกล้ถึงภูเขาซีนาย (Sinai) คนจำนวนมากเริ่มท้อแท้ เลื่อมใสศรัทธา เพราะเดินทางไกลมาตั้งนานแล้ว ยังไม่พบสักที ความเชื่อมั่นในพระเจ้าลดลง การประพฤติตนก็เสื่อมทรามผิดศีลธรรม หังยังไปไฝหานับถือ หวังให้เทพเจ้า ผีวิญญาณ ที่เคยเห็นชาวอียิปต์นับถือมาช่วย ถึงกับนำเอาโลหะ และแหวนทองที่มีติดตัวมารวบรวมกันหล่อขึ้นเป็นรูปเคารพครึ่งคนครึ่งสัตว์ของชาวอียิปต์* แล้วยกย่องขึ้นบูชาขอความช่วยเหลือ คนแตกความสามัคคี และไม่เชื่อฟังคำสั่งสอน ห้ามปรามของโมเสสมากขึ้น โมเสสทนดูไม่ไหว ห้ามก็ไม่ฟัง จึงใช้บัญญัติแก้ปัญหาก็ สถานะการณที่นับวันจะเลวร้ายมากขึ้นทุกที โดยอ้างว่าจะขึ้นส่งบิโบนยอดเขา โมเสสหายไปอยู่บนยอดเขาหลายวัน พอกลับมาจากเขา ก็ประกาศแก่ชาวฮีบรูที่กำลังหลงผิดด้วยความเด็ดขาดมั่นใจว่า พระเจ้าพิโรธที่บุตรแห่งพระเจ้ากลับไม่เชื่อมั่นในพระเจ้า จึงประทานบัญญัติ 10 ประการ จารึกลงบนแผ่นศิลาคัดศิทธิ 2 แผ่น (แผ่นละ 5 ข้อ)

* รูปโคอาบิส (เทพโคศคัศสิทธิของอียิปต์โบราณ)

เป็นบัญญัติแห่งพระเจ้าให้แก่ชาวฮีบรูทั้งปวงเพื่อยึดถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด แล้วพระเจ้าจะอภัยโทษที่แล้วมา และจะทรงช่วยยี่ให้ได้พบดินแดนแห่งสัญญาในไม่ช้านี้ แต่ถ้าไม่เชื่อฟังพระเจ้าจะลงโทษให้ลำบาก ทุกข์ทรมาน และเร่ร่อน เป็นทาสชาติอื่นตลอดไป

บัญญัติ 10 ประการ* ประกอบด้วย แผ่นศิลา 2 แผ่น จารึก
บัญญัติไว้แผ่นละ 5 ประการ

บัญญัติ 5 ประการแรก

1. อย่ามีพระเจ้าอื่นต่อหน้าเราเลย
2. อย่าทำรูปเคารพสำหรับตัว หรือสร้างรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งอยู่ในอากาศเบื้องบนก็ดี ซึ่งมีอยู่ใต้น้ำ ใต้แผ่นดินก็ดี อย่ากราบไหว้มัน หรือปฏิบัติต่อมันด้วยว่า พระยะโฮวา พระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าทรงเหนี่ยวให้โทษ(แก่ผู้ทำผิดบัญญัติ) ต่อเนื่องมาจนถึงลูกหลานถึง 3 - 4 ชั่วคน และสำแดงเมตตากรุณาต่อคนที่รักเรา และรักษابัญญัติของเราถึงหลายพันปี
3. อย่าออกนามพระยะโฮวา ผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าเปล่า ๆ ด้วยผู้ที่ออกนามเปล่า ๆ นั้น พระยะโฮวา จะถือว่าไม่มีโทษนั้นหามิได้
4. จงระลึกถึงวันสบาโต (Sabbath Day คือ Holy Day เป็นวันเสาร์) ให้ถือเป็นวันบริสุทธิ์จึงทำการและให้การทำงานของเจ้าสำเร็จลงในกำหนด 6 วัน แต่วันที่ 7 นั้นเป็นวันสบาโตแห่งพระยะโฮวาของเจ้า ในวันนั้น การงานสิ่งใดอย่ากระทำ คือตัวเจ้านี้ บุตรชายบุตรหญิงของเจ้านี้ ทาสหญิงทาสชายของเจ้านี้ สัตว์ไว้ช้ของเจ้านี้ และแขกบ้านที่อาศัยอยู่ในประตูบ้านของเจ้านี้ เพราะว่าในกำหนด

* เสฐียร พันธงชัย, อ้าง Handbooks on the Religions เล่ม 5 ตอน The Religion of the Hebrews หน้า 86 ของ Morris Jastrow PH.D.

6 วัน พระยะโฮวาได้สร้างฟ้าและแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น และในวันที่เจ็ดได้งดในการทำงาน เหตุฉะนี้ พระยะโฮวา จึงได้อวยพรแก่วันสบาโต และตั้ง(วันนั้นไว้) เป็นวันบริสุทธิ์⁽¹⁾

5. จงนับถือบิดามารดาของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้มีอายุยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระยะโฮวา พระเจ้าประทานไว้ให้แก่เจ้า

บัญญัติ 5 ประการหลัง

6. อย่าฆ่าคน
7. อย่าล่วงประเวณีผิดเมีย
8. อย่าลักทรัพย์
9. อย่าเป็นพยานเท็จต่อเพื่อนบ้าน
10. อย่าโลภเรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสชาย ทาสหญิง หรือตัวโค ตัวลา ของเขา หรือสิ่งใดที่เป็นของเพื่อนบ้าน

2. พระเจ้าของศาสนายิว

พระเจ้าของศาสนายิวมีพระนามว่า พระยะโฮวา (JEHOVAH) คำว่า พระยะโฮวา นั้นเป็นภาษายิว แปลว่า ฉันเป็นอย่างที่ฉันเป็น* (I am the I am)

1. คำแปลจาก พระคริสตธรรมคัมภีร์ ของหอพระคริสตธรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2495

* ทลวงวิจิตรทาการ (ศาสนาสากล) แสดงความเห็นที่ "หมายความว่าพระองค์ไม่เหมือนสิ่งอื่นทั้งหลาย ไม่มีชื่ออะไรที่จะมาให้เหมาะสมกับพระองค์ได้...พระองค์ไม่เหมือนผู้อื่น ไม่เหมือนสิ่งอื่น ทรงมีลักษณะเฉพาะโดยแท้"

นอกจากนี้มีพระนามอีกพระนามหนึ่งที่ปรากฏในหมู่พวกฮีบรู คือ **เอล (EL) เอลอฮิม (Elohim) หรือ เอลอฮา (Eloha)** ซึ่งแปลว่าผู้ทรงพลัง แข็งแรง พระนามนี้เป็นพระนามของพระเจ้าของเผ่าเซมิติกในสมัยโน้น ต่อมาพระนามนี้ได้กลายมาเป็น **อัลลาห์ (Allah)** พระเจ้าสูงสุดของชาวอาหรับ และของหมู่ชนที่นับถือศาสนาอิสลาม (เสฐียร พันธรังษี : ศาสนาเปรียบเทียบ)*

2.1 โทราห์ (Torah)

โทราห์ คือชื่อคัมภีร์สูงสุดของศาสนายิว ชาวยิวเชื่อว่าโทราห์เป็นโองการของพระเจ้า อันเป็นแนวทางการดำรงชีวิตที่พระเจ้าต้องการให้ชาวยิวยึดถือ และปฏิบัติตาม (Torah is God 's Will and Suggestion)

โทราห์ บันทึกเรื่องราวเริ่มต้นจากสมัยของการสร้างโลก ตลอดจนถึงประวัติศาสตร์ยุคแรก ๆ ของชนชาวยิวที่อพยพไปเรื่อย ๆ จนที่สุดก็ได้อพยพมาอยู่ **คานาอัน (Canaan)** และบันทึกในคัมภีร์นี้ ยังมีหลักฐานอีกส่วนหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงการกำหนดข้อบังคับ กฎเกณฑ์ ขึ้นเพื่อใช้บังคับเป็นกฎหมาย ทั้งทางศาสนาและทางนิติธรรม

นอกจากนี้ยังเป็นที่ยึดถือกันว่า บันทึกในโทราห์นี้เขียนขึ้นด้วยการดลใจของพระเจ้าให้โมเสส เป็นผู้ทำ⁽¹⁾

* เสฐียร พันธรังษี (ศาสนาเปรียบเทียบ) มีความเห็นว่า คือ **อัครา** ตัวของตัวเอง (I am the I am) สภาพที่มีเองเป็นเอง (to be หรือ to come)อย่าไปนับถือใครนอกจากนับถือตนเอง อย่าไปนับถือสิ่งอื่นใดเว้นตัวเองและให้เห็นว่า สิ่งทั้งหลายที่เป็นไปตามสภาพของมันเอง

1. ประวัติศาสตร์ชนชาติยิว, วารสารอิสราเอล, ปีที่ 2 ฉบับที่ 16 2520. หน้า 15.

ดังนั้น จึงนับว่าโตราห์เป็นแนวความคิดหลักการ แม้ท
บรรทัดฐานแห่งการประพฤติ ปฏิบัติเป็นอุคมคติ เป็นกฎและรากฐานแห่งกฎหมาย ขนบ
ธรรมเนียม เป็นปรัชญา และแกนกลางแห่งความสามัคคีของชนชาติยิว

2.2 ทัลมุด (Talmud)

ทัลมุด เป็นคัมภีร์ที่เกิดขึ้นหลังโตราห์ เป็นการรวบรวมหลักธรรม
คำสอน จารึตประเพณี ของศาสนายาการณ และผู้นำศาสนาในสมัยโบราณ ตลอดจน
ธรรมเนียมปฏิบัติของบรรพบุรุษและหลักกฎหมาย ชาวยิวยึดถือทัลมุดเป็นแนวปฏิบัติในการ
ดำรงชีวิต

2.3 ศาสนายาการณ (Prophet)

ศาสนายาการณ เป็นผู้ประกาศและสั่งสอนหลักธรรมของ
ศาสนา ศาสนาที่นับถือพระเจ้าองค์เดียว จะมีศาสนายาการณ

ศาสนายาการณ เป็นสื่อกลางระหว่างพระเจ้กับมนุษย์ ชาวยิว
ถือว่า อับราฮัม เป็นศาสนายาการณคนแรก

2.4 พระผู้ไถ่บาป (Messiah)

พระผู้ไถ่บาป หรือ เมสไซฮา (Messiah) เป็นบุคคล
ที่พระเจ้าจะส่งมาช่วยมนุษย์ ให้หลุดพ้นจากบาป (Salvation) เมสไซฮาจะรับบาป
แลทุกข์โทษแทนมนุษย์ในโลก* เนื่องจากชาวยิวมีความเชื่อว่ามนุษย์มีบาปติดตัวมาแต่

* ความเชื่อเรื่องพระผู้ไถ่บาปทดแทน เป็นความเชื่อที่มีนักวิจารณ์เกรงว่ามีส่วนมาจากประวัติศาสตร์
อันทุกข์ทรมาณ เป็นทุกข์มากกว่าสุขของบรรพบุรุษของชนชาติยิว ทำให้ชาวยิวทุกคนหวังว่าพระเจ้าจะส่ง
ตัวแทนพระองค์มาช่วยเหลือชาวยิว อันเป็นสัญชาตญาณความหวังพึ่งสิ่งที่มีพลังอำนาจเหนือตน ให้มาช่วย
ในยามที่ไม่อาจจะช่วยตัวเองได้

กำเนิด เป็นบาปผิดที่เกิดจากบรรพบุรุษของมนุษย์ที่ไม่เชื่อฟังและเอาใจออกห่างจากพระเจ้า โดยเฉพาะชาวยิวมีความเชื่อเรื่องบาปผิดนี้มาก

ศาสนาที่นับถือพระเจ้าองค์เดียว จะมีความเชื่อเรื่องเมสไซ์ชาว่า เป็นบุคคลที่พระเจ้าส่งมาโปรดมนุษย์

2.5 สรุปความเชื่อทางศาสนาที่มีอิทธิพลต่อชาวยิว

ชาวยิวส่วนใหญ่ มีความเชื่อพอสรุปได้แก่

1. เชื่อและศรัทธาในพระเจ้า
2. เชื่อว่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่ใกล้ชิดกับพระเจ้ามากที่สุด และพระเจ้าทรงเลือก
3. เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือชาวยิวตลอดกาล
4. เชื่อว่าพระเจ้าจะประทานประเทศยิว ดินแดนแห่งสัญญา
5. เชื่อว่าเมื่อตายลงในวันสิ้นโลก เมื่อตัดสินแล้วก็จะไปอยู่พระเจ้า (มาจากพระเจ้าก็จะกลับไปอยู่กับพระเจ้า)
6. เชื่อว่ามีบาปติดตัวมา เพราะบรรพบุรุษทำผิด ไม่ศรัทธาเชื่อฟังพระเจ้า
7. ตอบแทนพระเจ้าโดยเชื่อฟัง ศรัทธา และปฏิบัติตามคำสั่งสอนในคัมภีร์โตราห์ (Torah)
8. การสวดระลึกถึงพระเจ้า คือสิ่งที่ทำให้ได้ใกล้ชิดกับพระเจ้า (Prayer is the Bridge to relate man and God.)

9. พระเจ้าให้ชีวิตและความตาย (ชาวยิวที่เคร่งศาสนาจึงไม่กลัวตาย โดยเฉพาะหากตายในการต่อสู้ของสงคราม)

2.6 พฤติกรรมในความเชื่อเกี่ยวกับศาสนาในสังคมของชาวยิว

ในสังคมปัจจุบัน แม้ชาวยิวจะมีชีวิตที่เจริญทางวัตถุ และวิทยาศาสตร์อย่างสูงแล้วก็ตาม แต่ก็ยังถือปฏิบัติพฤติกรรมความเชื่อเกี่ยวกับศาสนาตลอดมา ซึ่งได้แก่

1. การทำสัปดาห์ ตามจารีตประเพณีโบราณ *
2. หยุดพักการทำงานทุกชนิด ในวันเสาร์ ซึ่งเรียกว่า **วันสะบาธ** (Sabbath)
3. สวดมนต์นึกถึงพระเจ้าอย่างน้อยวันละครั้งก่อนนอน (ถ้าเคร่งก็วันละ 3 ครั้ง)
4. ที่หน้าประตูบ้านตรงเสาประตูจะมีทิวเหล็ก ๆ ติดแน่นอยู่ภายในบรรจุข้อความในคัมภีร์โตราห์ ซึ่งเป็นคำพูดของโมเสสสั่งสอนให้ชาวยิวนับถือพระเจ้าเพียงองค์เดียว ฯลฯ ก่อนออกประตูบ้านชาวยิวจะใช้นิ้ว 2 นิ้วแตะที่ทิวเหล็กนี้ ซึ่งเรียกว่า **เมซุซัทห์** (Mezuzah) แล้วก็จับทิวเหล็กนี้โดยเชื่อว่าวิธีนี้จะเป็นการเตือนสติให้ระลึกถึงพระเจ้าได้ก่อนออกจากบ้านและกลับเข้าบ้าน และเพื่อให้พระเจ้าทรง

* โมเสสขณะที่พาพวกยิวอพยพออกจากอียิปต์ต้องเร่ร่อนเดินทางรอนแรมในทะเลทรายแห้งแล้ว ฆาคนำเป็นเวลาานจึงออกกฎให้ชายชาวยิวทุกคนคลิบปลายอวัยวะเพศ เพื่อสะดวกในการทำความสะดวกป้องกันการเกิดโรคแก่ภรรยา

คุ้มครองด้วย*

5. มีเทศกาลขนบธรรมเนียมการฉลองการประกอบพิธีร่วมกัน
ในครอบครัวหลายเทศกาล ซึ่งเป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับ
ความเชื่อในศาสนาทั้งสิ้น เช่น เทศกาล **พาสโอเวอร์**

โมเสสนำทางพาชาวฮีบรูเข้าสู่ดินแดนคานานในบั้นปลายของชีวิต
แห่งอายุ 120 ปีก่อนเข้าสู่ **ดินแดนแห่งสัญญา** โมเสสก็สิ้นชีวิต ชาวฮีบรูปกครองกันต่อมา
เป็นหมู่ จนในที่สุดก็รวมตัวกันได้เป็นปึกแผ่นและอันหนึ่งอันเดียวกันได้ โดยมี **โซล** (Sol)
เป็นผู้ทำสำเร็จและตั้งตัวเองเป็นกษัตริย์จัดการปกครองเป็นประเทศ ณ ดินแดนปาเลสไตน์
ในปัจจุบัน

แม้จะได้มาอยู่ในดินแดนนี้ และตั้งตัวเป็นอาณาจักรได้แล้วก็ตาม
แต่ชาวฮีบรูก็ยังต้องต่อสู้กับเพื่อนบ้านใกล้เคียงที่เข้าโจมตีรุกรานอยู่เสมอ เพราะชาวฮีบรู
เป็นผู้มาอยู่ใหม่ ยิ่งเจริญก้าวหน้ามีสติปัญญามากเท่าใดก็ทำให้ผู้ที่อยู่เดิมไม่พอใจ ช่วงเวลา
ที่ผ่านมาหลังจากตั้งอาณาจักรได้แล้วนี้เอง ได้เกิดมีวีรบุรุษที่กล้าหาญของชาวฮีบรูเกิดขึ้น
หลายคน ที่ควรรู้ ได้แก่

พระเจ้าเดวิด (King David) นับเป็นกษัตริย์ผู้ปราชาภัยเปรี๊ยะ
เจดีย์ฉลาดมีกุศโลบายในการปกครอง การรบ อย่างสูง ทำให้อาณาจักรเจริญรุ่งเรือง
มากเมื่อสิ้นรัชกาลพระโอรสครองราชย์ต่อชื่อ **โซโลมอน** * * (Solomon)

สมัยของโซโลมอน อาณาจักรฮีบรูเจริญมากยิ่งขึ้น นับเป็นการ
เจริญสูงสุด

-
- * ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ทหารยิวช่วยสัมพันธมิตรรบนั้นทหารยิวส่วนใหญ่จะมีกล่องเล็ก ๆ ห้อยคอเป็น
เครื่องรางคุ้มภัย ซึ่งก็คือเมชูซาห์ขนาดเล็กนั่นเอง
 - ** จากตำนานโซโลมอน (Solomon) เป็นโอรสองค์เล็กที่เกิดจากภรรยาคนสุดท้ายซึ่งพระเจ้าเดวิดหลงรัก
นางมาก เมื่อพระเจ้าเดวิดใกล้สิ้นพระชนม์นางขอให้พระองค์ยกราชสมบัติให้บุตรของนางคือโซโลมอน ทำให้
ให้เกิดเรื่องวุ่นวาย เพราะโอรสองค์โตไม่พอใจ แต่ในที่สุดด้วยความฉลาดของนางทำให้โซโลมอนได้ครอง
ราชย์ต่อมา

ในสมัยของพระองค์ได้สร้างศาสนา สถานที่สำคัญไว้มาก โดยเฉพาะโบสถ์ที่สำคัญเป็นศูนย์กลางของศาสนายิว

พระเจ้าโซโลมอน เป็นทั้งนักปราชญ์ นักรบ และนักปกครองที่เก่งกาจมากเป็นที่กล่าวถึง และถือเป็นแบบฉบับจนถึงปัจจุบัน

เมื่อสิ้นรัชสมัยของพระเจ้าโซโลมอนอาณาจักรฮีบรูถูกแบ่งแยก แยกสามัคคี แยกเป็นหมู่เป็นพวกเผ่าอย่างแต่ก่อนที่ยังรวมกันไม่ได้ ทำให้ชาติอ่อนแอ ผู้รุกรานฉวยโอกาสเข้าโจมตีได้สำเร็จ และถูกเปลี่ยนมือเข้าครอบครองโดยประเทศเพื่อนบ้านที่เข้มแข็งกว่า เช่น บาบิโลเนีย อเล็กซานเดอร์มหาราช พวกโรมัน ในที่สุดชาวฮีบรูก็ถูกลดลงเป็นทาส เป็นผู้แพ้ ถูกข่มเหงรังแกต่อมานานนับร้อยปี ต้องกระจัดกระจายอพยพพลัดถิ่นไปอาศัยประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ทั้งในยุโรปและอเมริกา

ชาวยิวเป็นชนชาติที่มีความสามารถเป็นพิเศษหลายด้าน เหนือกว่าชาติที่ตนเองไปอาศัยอยู่ ดังนั้น นานวันเข้าก็ตั้งหลักฐานและมีบทบาทอิทธิพลทางเศรษฐกิจและการเมือง และยังช่วยเหลือเจ้าของประเทศ ทำการทุกอย่างที่ใช้ให้ช่วยเหลือ

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สอง ฮิตเลอร์สังหารหมู่ชาวยิวในเยอรมันนับแสนนับล้านคนด้วยความเกลียดชัง ชาวยิวลี้ภัยรอดตายมาน้อยมาก ส่วนชาวยิวที่อยู่ในประเทศอังกฤษ และอเมริกาก็ช่วยฝ่ายสัมพันธมิตรรบอยู่อย่างยอมตายถวายชีวิต และทรัพย์สินเงินทอง ขอเพียงให้ชนะเยอรมันและเป็นข้อต่อรองให้อังกฤษยอมช่วยเหลือหาคืนแดนก่อตั้งประเทศ

ในที่สุดความหวังที่ใฝ่ฝันและรอคอยมานานของชาวยิวทั่วโลกก็สำเร็จลงเมื่อสัมพันธมิตรชนะสงครามโลกครั้งที่ 2 อังกฤษยกคืนแดนปาเลสไตน์ให้ชาวยิวตั้งประเทศตามชื่อ เรียกร้องที่จะกลับไปสู่ดินแดนแห่งสัญญาอาณาจักรเก่าของบรรพบุรุษ

ตั้งชื่อประเทศว่า อิสราเอล

หลังจากนั้นมาจนบัดนี้ เป็นเวลากว่า 40 ปี ชาวยิวสร้างชาติให้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว จนติดอันดับโลก ทั้งด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการเกษตร ชาวยิววันนี้ไม่เหมือนในอดีต ทุกอย่างเปลี่ยนไปจากชาติที่ถูกชาติอื่นรังแกกดขี่ กลายเป็นชาติที่ชาติอื่นที่เคยรังแกกดขี่ เข็ดขยาดและเจ็บแค้น กำลังทางทหารและอาวุธของอิสราเอลถูกจัดว่าเป็นอันดับ 4 ของโลก